

přenecháním z volné ruky (§ 120 zák. čl. XXII z 1886), když úplata, již se mělo obci za právo to dostat, nebyla smluvna předem určitým peněžitým obnosem, nýbrž spočívala v oprávnění vybírat si tržní poplatky, o jichž přiměřenosti k hodnotě postoupeného práva honebního měl úřad pochybnosti účastníky nevyvrácené.

Byl-li však zamítavý výrok žal. úřadu dostatečně opřen již tímto důvodem, bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou, aniž bylo ještě třeba zkoumati, zda a pokud by byl oprávněn i důvod druhý, týkající se samé existence st-lem tvrzeného a úplatou nabízeného práva tržního se zřetelem ke změněným státoprávními poměrům.

Č. 3843.

Živnostenské právo: Průkaz způsobilosti k nastoupení živnosti řemeslné lze nabýti jen zaměstnáním jako učedník a pomocník v takové živnosti řemeslné, která je provozována oprávněným způsobem.

(Nález ze dne 1. září 1924 č. 14.754.)

V ě c: Hynek R. v H. proti ministerstvu obchodu o opovědi živnosti cukrářské.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Žal. úřad potvrdil rozhodnutí II. stolice, jímž byl zrušen živn. list vydaný st-li úřadem I. stolice, oprávnující jej k provozování živnosti cukrářské v H., a odkázal na důvody rozhodnutí II. stolice, v nichž uvedeno, že st-l nepodal průkazu způsobilosti dle § 14 živn. řádu, neboť k listu za vyučenou a k vysvědčení pracovnímu, vystaveným jemu Janem H. v N. nelze pozíratí, poněvadž týž měl živn. oprávnění toliko pro živnost pekařskou, nikoli však též pro živnost cukrářskou.

O stížnosti proti tomuto rozhodnutí podané uvažoval nss takto:

Živn. řád, upravující v § 14 průkaz způsobilosti pro živnosti řemeslné, nařizuje, že tento průkaz má býti podán vysvědčením o tom, že se žadatel tomu kterému řemeslu řádně vyučil u „živnostníků“ a vysvědčením pracovním o několikaletém zaměstnání pomocnickém v příslušné „živnosti“. Že živn. řád užívá výrazu „živnostníků“ a příslušná »živnost« má na mysli jen řemeslnou živnost, oprávněně provozovanou a že nezahrnuje pod tento pojem i pouhé faktické neoprávněně provozování řemesla po živnostensku, svědčí tyto úvahy:

Živn. řád v hlavě druhé obsahuje předpisy a podmínky pro nastoupení živnosti (§§ 11, 13 a 14, 23). Jestliže pak jednotlivé z těchto norem mluví o provozování živnosti, o majetníku živnosti a podobně, sluší, pokud ovšem opak ze souvislosti není patrný (jako na př. v § 132), za to míti, že mají na zřeteli živn. oprávnění, jehož nabytí bylo způsobem v druhé hlavě předepsaným t. j. řádným nastoupením živnosti. Tím méně lze míti za to, že by živn. řád v § 14 užíval výrazu „příslušná živnost“ ve smyslu jiném t. j. zahrnujícím i řemeslo provozované neoprávněně, kdy jde o předpis stanovící podmínku pro nastoupení určitého druhu živnosti, tedy pro nabytí jistého oprávnění živnostenského. Požaduje-li § 14 průkaz výučným vysvědčením a vysvědčením o zaměstnání pomocnickém, míní tím beze vší pochyby dokumenty, o nichž živn. řád jedná v hlavě šesté, na jehož § 81 — později ovšem zrušený (zákon

ze 17. října 1919 č. 571 Sb.) — ostatně odkazuje. Že však ustanovení hlavy šesté o pomocných pracovnících, zejména ta, která se týkají učňů, předpokládají, že zaměstnavatel, učební pán, vyhovuje veškerým požadavkům materiálním i formálním, na něž živn. řád provozování té které živnosti váže, tedy také že živnost provozuje oprávněně, jest patrné obzvlášť z oněch předpisů, jež upravují právo míti učně. Záruky, na něž žal. úřad činí toto právo závislým (§ 98), může poskytnouti jen oprávněný živnostník; jen při živnosti oprávněné jest také zabezpečena společenstvům živn. ona ingerence na učňovský poměr, jakou jim zákon přiznal (§ 114, odst. 3, dále §§ 98, 99 a jiné).

Z těchto úvah vyplývá závěr, že průkazu způsobilosti, požadovaného v § 14, odst. 2 lze nabýti jen zaměstnáním jako učedník a pomocník v řemeslné živnosti, provozované oprávněně a nelze proto právnímu hledisku, z něhož žal. úřad vycházel, vydávaje nař. rozhodnutí, činiti důvodné výtky a sluší toliko zkoumati, ovšem v mezích stížnosti, zda jeho aplikace na skutkový základ daného případu provedena byla formálně bezvadně. — — —

č. 3844.

Župní úředníci (Slovensko): * Ustanovení § 10 zák. 126/1920 o přecházení úředníků a zřízců autonomních korporací do služby státní nevztahují se na Slovensku na úředníky býv. žup, kteří ve smyslu zák. č. 210/1920 nebyli převzati do státní služby. — II. Tato podmínka není splněna u býv. župního úředníka, který do čsl. služeb nebyl převzat jako úředník, nýbrž jako kancelářský oficiant.

(Nález z 1. září 1924 č. 14.978).

Prejudikatura: Boh. 3281 adm.

Věc: Arpád Š. v L. proti ministerstvu vnitra o jmenování úředníkem.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-1 byl župním kancelářským úředníkem u sirotčí stolice v Trenčíně, nebyl však, ač podal žádost dle zák. č. 210 z r. 1920, převzat do státní služby v hodnosti kancelářského úředníka, nýbrž ustanoven kancelářským oficiantem politické správy na Slovensku s platností od 1. ledna 1922.

Dne 4. června 1923 zažádal st-1, aby dle § 10 zák. č. 126/1920 byl jmenován státním úředníkem, poněvadž byl 31. prosince 1922 úředníkem sirotčí stolice, tedy dnem 1. ledna 1923 se stal ze zákona státním úředníkem se všemi nabytými právy.

Presidium min. vnitra výt. ze 4. října 1923 rozhodlo, že žádosti té nelze vyhověti, poněvadž st-1 byl dne 1. ledna 1923, kdy cit. zákon nabyl v župách XV—XX účinnosti, kancelářským oficiantem čsl. státní správy na Slovensku a nikoli župním zaměstnancem.

— — — Nss založil rozhodnutí o stížnosti na následujících úvahách:

Zák. z 29. února 1920 č. 126 Sb. stanoví sice v § 10, že úředníci a zřízcenci autonomních korporací v § 9, odst. 1 uvedených, jež se tímto